

Předślowo. Soli Deo gloria!

Budź khwalba Bohu samomu a džak za jeho swěru,
zo zdźeržał Serbow z miłosću je dotal a dał wěru
jim, zo „trać dyrbja, zawostać“ a „z procha“ mužnje „zestawać“,
hdyž dowěrja so jemu! —

To jako wudawař „Serbskeho Homera“ (S. H.) tu zjawnje a najprjedy wuznawam, hdyž nětko z přenja Odyseja — krótša po wobsahu a bóle z ludu a do ludźi dyžli Ilijada — w dospołnym wobsahu na zjawnosć wšeho słowjanskeho swěta wukhadža — jako pomnik byća, řeče a pismowstwa Serbow. — A nadźijomnje móže Ilijada bórzy sěhować. —

Mój wotpohlad a zaměr při zeserbšćenju Homeroweju njesmjertneju basnjow běše přeložk poskićić, kotryž by trěbne pomhadło był k dorozymjenju originala a k spěchowanju wědomostneho wuwijanja serbšćiny — wosebje za Serbow studowacu inteligencu. Sym tohodla po słowje přeložował, dokelž tak jeno móžno mi bu jadro a samo wón originala, kajkiž staj Ameis-Hentze w lětach 1856 hač 1894 wudałoj, njepríkrošenej a čistej wobkhować. Wotstup wšak kóždy a zdalenje wot tuteje zasady wotewrja twórnošći njeličomne puće a je ze stajnym strachom zabłudženja a wosobinskeje swojowole. — Wě-zo mój wotpohlad a zaměr mi džěło a prócu z dobom tež dosć počezowaše; tola originala jadro a rjanosć mi jenak a přeco na přemim městnje steještej, zo sym samo wšelake maličkosće po móžnosći wurazeć pytał a tak original njeranjeny a čisty wobkhować so prócował. — Sprawny a wěny rozsud to nadźijomnje bórzy zeznaje a zwólnje připóznaje. A hdyž je so mi z wěcywustojneje strony při džěle hižo wobswědčiło, zo sym „z wědomostnej akribiju“ přeložal, a je mój přeložk „po originalu prawy a bjez zmylka“, mje to poľnje spokoji, a cheu k tomu tu ja radlubje dodać: *Intelligas, quaeso, hocce elogium „cum grano salis“!* — Stož so pak hewak hišće a nimo toho žadać móže, — mam za podmjetny (subjektivny) nahlad a pěkne přeća, wo kotrychž bjez dwěla plaći znate to wusłowo „*quot capita, tot sensus*“. — A njech do wole porjedža a něšto lěpše poskića, štož to zamóže! Moje džěło wšak je so stało — *ad augendum studium linguae et sorabicae et graecae*. Tuž tež sym za hesło sebi wutworil to hrono:

Serbja, namřetu řeč sej hajmy maćeřnu swěru!

Chcemy-li njesmjertni być, horliwje pěstujmy řeč! —

Je-li mój přeložk pak tu a tam ćežko zrozymliwy, — tež w tom móže wón originalej podobny rekać a njehodži so z lohka (*quasi ambulando*) přečitać, ale jenak kedžbnosć a napinanje mysłow žada; tola sym tež serbšćinu po móžnosći čistu a dorozymliwu podawać pytał. — A skónčnje hrono — při přeložku druhdy wosebje ćežko twórlive — tež wotměnitosć a po móžnosći přihodne zarězki (*caesuras aptas*) poskića. —

Prawopis pak njech z teksta samoho so pokaže a dozeznaje! Wón chce serbšćinje přihodny a prawy być, — z wuwzaćom wě-so „*Porjedžeńkow*“ (*cyle a mjenje nuznych*) na kóncu [hl. str. 250 sc.]